

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

'Εν 'Αθήναις δραχμὰς 10. — 'Εν ταῖς ἰσαρχίαις δραχμὰς 11

Τραπεζα λεπτῶν 10

'Εν τῇ ἐξωτερικῇ φράγμα χρυσῶν 15.

Τεμάται λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Γεώργιος Π. Κριαράς

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΕΦΗΝΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

Η ΛΙΜΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Ζυγόνου τὰ Χριστούγεννα
Κι' 'Αι-Βασίλης πάλι
Κινᾶ νερθῆ 'στὴν πόρτα μας
Τὰ κάλαντα νὰ ψάλῃ,
Μὰ ὁ Τρικούπης τὴ βουλή
'Εφέτος δὲν ἀφίνει
Καὶ δίγως γέννησι Χριστοῦ
Τὸ κόμμα του θὰ μείνῃ,
Θὰ μείνῃ 'δῶ μερόνυκτα
Χωρὶς νὰ πάῃ σπίτι
Νὰ φάῃ τὸ Χριστόψωμο
Νὰ κἀν' 'Αι-Βασίλη
Μὰ κι' ὁ καπετὰν Θόδωρος
Γιὰ νὰ τοῦ μπῆ 'στὴ μύτη
Εἶπε νὰ μείνουν ὅλοι του
Οἱ μπιστεμένοι φίλοι
Κι' ὠρκίσθησαν νὰ ἐργασθοῦν,
Κανεὶς νὰ μὴ γιωρτάσῃ,
Λίμα μὲ λίμα νὰ πιασθῇ
'Απ' τῆς βουλῆς τὸ βῆμα,
Γιὰ νὰ φανῇ ποῖος ἤμπορεῖ
Τὸν ἄλλονε νὰ σπάσῃ
Καὶ ποῖα ν' ἡ δυνατώτερη
Τοῦ 'Εθνους γλωσσολίμα.

Κι' ἐστρώθηκε τὸ σχέδιο
'Απὸ τὸν Δηλιγιάννη
Ποῦ τὸν Τρικούπη
Βάλληκε 'στὴ λίμα νὰ πεθάνῃ,
Νὰ μὴν προφτάξῃ φετεινὸ
Προὔπολογισμό,

Παρὰ 'στὴ λίμα νὰ γαθῆ
Χωρὶς ἀνασασμό.

'Ο Γέρω Σωτηρόπουλος
Θὰ λήῃ παραμύθια
'Ὅσφ μπορεῖ μακρότερα,
'Ὅ 'Ράλλης θὰ πετιέται
'Στὸ βῆμα σὰν τρελλοβοριάς,
Μὲ θυμωμένα στήθια
Κι' ὁ Σάκης μὲ τὸ Γουλιμῆ
Θὲ νὰ γροθοκοπιέται
Καὶ ὁ Γεροκωττόπουλος
Μὲ μιά του Τακιάδα
Ν' ἀπασχολήσῃ τὴ Βουλή
Μπορεῖ κάμμιά βδομάδα,
Μὰ λίμα εἶναι φοβερὴ
'Εκείνη τοῦ Λεβίδη
Σφυρίζ' ἡ γλωσσά του, θαρρεῖς,
Βουλπιώτη μου, σὰ φεῖδι.
Αὐτὸς, μὲ τὸ ἀνέλπιστο
Τοῦ Τάκη συναξάρι,
Μπορεῖ σ' ὅλη τὴ Σύνοδο
Βουλπιώτη νὰ λιμάρῃ.

Λίμα τὴ λίμα πολεμᾶ
'Εφέτος 'στὴ βουλή μας
Μὰ εἶναι γιὰ τὸ πάπλωμα
Μονάχα ὁ καυγᾶς
Κάτω ἡ λίμα! ὁ λαὸς
Δὲν ἀγαπᾶ τὰς λίμας
Καὶ θέλει ἔργα καὶ αὐτὸς
Καθὼς ὁ Ραμπαγάς.

ΕΝ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ

*Ητο ώραία πρωία ἀνοίξεως.

Εὐρισκόμην ὑπὸ τὴν σκηνὴν στρατοπέδου ἐν τῇ πεδιάδι τῶν Θηβῶν ἡμίσειαν ὥραν μακρὰν τῶν Ἀγίων Θεοδώρων.

Μόλις ὑπέρωσκε.

Τὸ λυκόφως ἀνέκυπτε δειλῶς ὀπισθεν τοῦ ὄρους Σωροῦ, ὡς δ κ. πρωθυπουργὸς ὀπισθεν τῆς ράχως τοῦ κ. Σκαλτσοδήμου. Ἀθῆνης αἱ σάλπιγγες ἤχησαν τὸ ἐπιθῆναι καὶ μετ' ὀλίγον ἅπαν τὸ στρατόπεδον ἦτο εἰς κίνησιν.

Ἐπρόκειτο περὶ μεγάλων γυμνασίων ἐκτελεσθησομένων κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ στρατιωτικῆς παρελάσεως ἐνώπιον τῆς Α. Μ. τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας.

*Ολοι ἐτρέχονεν τῆδε κἀκέισε. Ἐγὼ ἤμην διμοιρίτης συνεπῶς, ἀφοῦ ἐτάξα τὴν διμοιρίαν μου εἰς γραμμὴν καὶ ἐν πλήρει πανοπλίᾳ, ἔλαβον τὴν πρωϊνὴν ἀναφορὰν, ἣν μετέβην καὶ μετέδωσα τῷ ἐπιλοχίᾳ τοῦ λόχου.

Ἐσήμανε σύναξις σαλπικτῶν, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς γενικὸν γυμνάσιον.

Ἐτέβην ἐπὶ κεφαλῆς τῆς διμοιρίας μου καὶ τὴν ὠδήγησα εἰς τὸν τόπον τῆς συνάξεως.

Διάφορα σώματα ἦσαν παρατεταγμένα πρὸ τοῦ μετώπου τοῦ στρατοπέδου, πυροβολαρχίαι δὲ μετὰ πυροβόλων καὶ ἵλαι ἱππικοῦ περαιτέρω ἐπλήρουν τὴν πεδιάδα.

Ἐφέρομεν ἅπαντες τοὺς λόφους καὶ τὴν μεγάλην στολὴν. Τῶν Ἀξιωματικῶν οἱ μύστακες (ὅσων εἶχον τοιοῦτους) πρὸς τ' ἄνω ἐστριμμένοι ἐσχημάτιζον ἐν ὦ.

Τὸ Στρατόπεδον ἐν γένει, παρίστα μαγευτικώτατον θέαμα. Ὀκτακόσiai καὶ πλέον σκηναὶ ἦσαν κατὰ φάλαγγα λόχου ἐστημέναι, καὶ ἐν ἀμέμπτῳ εὐθυγραμμία. Τὰ μαγευτικὰ ἀνέδιδον καπνὸν, τοῦθ' ὅπερ μετ' ἠνάγκασε νὰ ψηλαφήσω τὴν σιτιοδόχην μου ἣν εὐρον πλήρη γαλεττῶν, ἃς ἀνεγνώρισα ὡς τῆς ἐπὶ ἐπιστρατείας προμηθείας.

Πλείστοι ἀγγελιαφόροι, πεζοὶ καὶ ἑφιπποὶ, ἐν μεγάλῃ στολῇ, διέσχίζον τὴν πεδιάδα.

*Ο ἥλιος πρὸ τινῶν λεπτῶν ἀναφανείς καὶ ῥίπτων τὰς ἀκτίνας του ἐπὶ τῶν χρυσῶν παρυρῶν, τῶν ξιφῶν καὶ τῶν λογχῶν, μετέδιδε θάμβος τι ἐκτακτον καὶ μᾶς παρίστα ξανθοτέρους τῶν συμπεθέρων μας Γερμανῶν.

Ἐστράφην πρὸς τοὺς ὑπ' ἐμὲ ἄνδρας καὶ ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! εἶδον αὐτοὺς φοροῦντας στολὴν καταμέλαιναν ὁμοίαν, πρὸς τὴν τῆς χωροφυλακῆς, ἐνῶ ἐγὼ ἔφερον τοιαύτην τοῦ πεζικοῦ. Ἐπὶ δὲ τῶν κεφαλῶν τῶν τὰ πιλινιά τῶν τόσον ἀνάρμοστα ἦσαν καὶ μεγάλα, ὥστε ἐφαίνοντο φοροῦντες μαγευτικὰς κατασάρλας.

Ἐπόρησα. Ἐρριψα δὲ τὸ βλέμμα μου πρὸς τοὺς ἀριστερόθεν μου εὐρισκόμενους. Περίεργον! οὗτοι ἔφερον μὲν στολὴν πεζικοῦ, ἀλλ' αἱ μορφαὶ τῶν μοι ἐφάνησαν ὡς ξένης ἐθνικότητος. Εἶχον μεγάλην ὁμοιότητα μετὰ τοὺς ἐν τῷ ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου ἐργαζομένους Μαυροβουνίους καὶ Ἰταλοὺς ἐργάτας.

Ἡ ἀπορία μου ὅμως ἐφθασεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον, ὅτε μακρὰν ἐκεῖ εἰς τὸ ἀριστερὸν κέρασ, διέκρινα τοὺς μαθητάς τῶν ἐν Ἀθήναις γυμνασίων παρατεταγμένους καὶ πρὸ αὐτῶν ἑφιππον τὸν κ. Ἀντωνόπουλον.

Πρὶν ὁμῶς προρθῆσω νὰ δώσω ἐξήγησιν τινὰ εἰς ἑμαυτὸν ἐπὶ τούτοις, ἤχηρὰ σαλπίσματα ἐσήμαναν τὴν προσοχὴν.

Μετ' ὀλίγον ἐκ τῆς δεξιᾶς ἄκρας ἠγέρθησαν νέφη κονιορτοῦ, αἱ μουσικαὶ ἐπαιάνιζον τὸν βασιλικὸν ἤμῶν ἕμνον ἐναλλάξ μετὰ τοῦ Γερμανικοῦ, ἡμεῖς δὲ διαταχθέντες παρουσιάσαμεν ὅπλα.

*Ολίγον κατ' ὀλίγον τὰ νέφη διαλυθέντα μετ' ἄφηναν νὰ διακρίνω τὸν βασιλέα μας ἑφιππον διερχόμενον ἔμπροσθεν τῶν στρατευμάτων ἔχοντα ἐκ δεξιῶν μὲν τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας, ἐξ ἀριστερῶν δὲ τὸν κ. Τρικούπην μετ' ἀνεστραμμένους μύστακας ζουστανελλοφοροῦντα καὶ μετ' ἠεροκέντητον φέρμελιν, στολὴν ἣν ἤθελε ζηλεύσει καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Τάκης.

*Ο ἵππος τοῦ ἰσχνότατος μοῦ ἐνεθύμισε τὸν κλασικὸν Ἀχαρνόοντα, παραδόξως δὲ μοι ἐφάνη ὅτι ἡ κεφαλὴ του ὁμοίαζε μετὰ τὴν τοῦ γνωστοῦ Στήλμαν.

*Ὡς ὑπασπιστής του, τὸν ἠκολούθει ὁ κ. Σκαλτσοδήμος. Καὶ αὐτοῦ δὲ ὁ ἵππος ὁμοίαζε μετὰ τὸν κ. Γουλιμήν.

*Ὀλ' αὐτὰ τὰ παραδόξα μετ' ἔθεσαν εἰς τὴν θέσιν ἣν εὐρίσκειτο ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἐὰν συνελαμβάνετο νύκτωρ ὑπὸ τοῦ Κώστα Κουμουνοῦρου ἐξερχόμενος τῆς Ἀγγλικῆς πρεσβείας, κερηνῶς δὲ, στραφεὶς πέριξ μου, λησμονήσας καὶ προσοχὴν καὶ παρουσιάσας ἄρμ, ζητῶν τὴν ἐξήγησιν, ἀπήντησα τὸ ἀγέρωχον βλέμμα ὑψηλοῦ καὶ εὐρυνώτου μετὰ δασεὶς μύστακας συνταγματάρχου καὶ τὸ εἰρωνικὸν μειδιάματ' αὐτοῦ, ἐνῶ ὀπισθεν ὁ ὑπασπιστής του γερμανὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἵστατο κατηφῆς καὶ λυπημένος ἐπὶ τοῖς διαπραττομένοις.

Ἐν τούτοις ἡ ὑψηλὴ συνοδεία διήλθε καὶ πρὸ τῆς ἰδικῆς μου διμοιρίας, ἐμοῦ ἵσταμένου ὡς ἀποβλακωθέντος. Ἐπλησίαζε νὰ χαθῆ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων μου, ὅτε ἐπεφάνη συνταγματάρχης τις τοῦ πυροβολικοῦ, ὑψηλὸς καὶ μελάγχρους ὡς Ἀβυσσινὸς, ἀκολουθούμενος ὑπὸ λοχίου τινὸς ἀγγελιαφόρου νεαρῶτάτου (ὡς προπαρασκευαστικοῦ).

Εὐθύς αἱ σάλπιγγες ἤχησαν ἠχοῦσαι προσβολὴν, οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκράδαινον ὑψηλὰ τὰ ὡς παρθένα καθαρὰ ξίφη των, αἱ φωναὶ Ἐπιθεώρησις! Ἐπιθεώρησις! ἐπληκτον τὸ οὖς μου, εἰς κανονιοβολισμὸς ἠκούσθη καὶ ὅλοι ὤρμησαν πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Προσεπάθησα καὶ ἐγὼ νὰ τοὺς μιμηθῶ καὶ . . . ἐξῆς πνησα . . . — *Ἡτο ὄνειρον.

Βαρεῖα καὶ δυσώδης ὄσμη ἀνελοῦσα εἰς τὴν ρινά μου, μοι ἔδωσε νὰ ἐννοήσω ὅτι ὁ κανονιοβολισμὸς ἐρρίφθη παρὰ τοῦ πλησίον μου συγκοιμημένου. Αἱ δὲ λέξεις «Ἐπιθεώρησις! Ἐπιθεώρησις!» ἐπαναληφθεῖσαι παρὰ τοῦ ἐξῶθεν ἐφημεριδοπώλου μετ' ἠνάγκασαν νὰ ἐγερθῶ. *

Μετ' ὀλίγον ἀναγινώσκων τὴν Ἐπιθεώρησιν, εἶδον ὅτι τὰ μεγάλα στρατιωτικὰ γυμνάσια ἀναβάλλονται ἀορίστως. Τί κρίμα! τὸ ὄνειρόν μου δὲν ἐπέπευτο νὰ πραγματοποιηθῆ. **Λογχείας.**

ΑΛΩΣΙΣ — ΚΑΛΑΠΟΘΑΚΗΣ

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην, ὡς εἶχον ἀναγγεῖλει, παρεστάθη ἐν τῷ παλαιῷ θεάτρῳ ὑπὸ τοῦ θιάσου Ταβουλάρη ἡ Ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐθνικὸν δράμα τοῦ πνευματώδους καὶ εὐφυοῦς λογίου νέου καὶ γνωστοῦ διευθυντοῦ τῆς μακαριτίδος **Σημείας κ. Α. Οἰκ. Καλαποθάκη.** Τὸ ἔργον αὐτὸ εἶχεν ὑποβληθῆ εἰς τὸν τελευταῖον δραματικὸν διαγωνισμὸν ἢ ἐπιτροπὴ τὸ ἔφερον **ἔβδομον** ὁ δὲ κ. Ταβουλάρης, ὁ ἀναλαβὼν τὴν παράστασιν ὅλων τῶν ἐπαινεθέντων καὶ ἀπορριθθέντων ἔργων, μᾶς τὸ ἐπαρουσίασε **πρῶτον.** Ἄς ᾖναι καλά! ἠκολούθησε καὶ αὐτὸς τὴν ἀρχὴν ὅτι τὰ μικρὰ πρέπει νὰ προηγῶνται τῶν ἡδέων κ' ἐπέτυχε. Τὰ συγχαρητήριά μας! Ἄναμένομεν ὁμῶς ἀνυπομόνως νὰ μᾶς παρουσιάσῃ καὶ **τῆσαν τὸν Φερίδαζον,** ἕτερον δραματικὸν ἀριστούργημα τοῦ ἰδίου ποιητοῦ, γὰρ νὰ τᾶχωμε ἔτσι ζευγαρωμένα σὲ μιὰν ὀρχήσιν!

Τὸ θέατρον ἦτο πλήρες. Θεωρεῖα, πλατεῖα καὶ ὑπερῶν ἦσαν κατάμεστα θεατῶν· δὲν ἔλειπε κανεὶς λόγιος· δὲν ἔλειπε κανεὶς φιλόμουσος καὶ—τὸ συμπέρασμα—ὁ ποιητὴς εἰργάσθη πλεῖστον πρὸς ἄλωσιν θεατῶν παρὰ πρὸς ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως!

Ἐλησμονήσαμεν νὰ σημειώσωμεν ὅτι παρευρίσκειτο καὶ ὁ διάδοχος μετὰ τῆς βασιλείσεως, ἀλλ' ἀνεχώρησαν μετὰ τὸ πέρας τῆς δευτέρας πράξεως διότι, καθὼς διατείνονται τινες ἀπόλεσε πᾶσαν ἐπιθυμίαν «νὰ πάρῃ τέτοια Πόλι!»

*Ἄμ' μετὰ τέτοια χάγια δὲν θὰ τὴν πάρουμε ποτὲ τὴν Πόλι, κύρ Καλαποθάκη!

Εἶπομεν ἀνωτέρω ὅτι τὸ δράμα αὐτὸ εἶναι ἐν ἐκ τῶν ἀπορριφθέντων καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐξ ἐκείνων περὶ ὧν δὲν ἔγινε κανεὶς λόγος ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ κ. εἰσηγητοῦ· ὥστε μᾶς ἐπιτρέπεται, χάριν τοῦλάχιστον ἐκείνων οἵτινες δὲν ἔσχον τὸ εὐτύχημα νὰ τὸ ὑποστῶσιν ἀπὸ σκηνῆς, νὰ ρίψωμεν ἀτάκτως τὰς ἐντυπώσεις ἅς ἀπεκομίσασμεν ἐκ τῆς ποιητικῆς αὐτῆς πανδαισίας ἣν μᾶς προσέφερεν ὁ κ. Καλαποθάκης, ἂν καὶ τὸ ἔργον του ἀνήκει εἰς τὴν χορείαν ἐκείνων περὶ ὧν πᾶσα σοβαρὰ κρίσις ἠττάται!

Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;

Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσωμεν; Τί νὰ πρωτοπούμε; Μήπως ὑπάρχει ἐν αὐτῷ καὶ μία κἄν σκηνὴ ὑποφερτὴ ἐρ' ἧς πατοῦντες, ὡς ἐπὶ σανίδας, νὰ δυνηθῶμεν ν' ἀτενίσωμεν ἐπ' ὀλίγον εἰς τὸ πρὸ ἡμῶν βρυγώμενον ἄγριον πέλαγος ἐν ᾧ παλαιῶν ἀγωνιωδῶς κατὰ τῶν ἀπειλητικῶν καὶ φοβερῶν κυμάτων τῆς ἀνοησίας, τὰ δυστυχεῖς ναυάγια τῆς ἱστορίας, τῆς ποιήσεως, τῆς γλώσσης, τῆς γραμματικῆς, τῆς λογικῆς καὶ τῶν δραματικῶν κανόνων;

Horror! horror! horror!

Ἀνυπόφορος δημοσιογραφικὴ λίμα.—Ἰδοὺ τὸ κυριώτερον προσόν του. Προσθέσατε ἀκόμη ὅτι παρέρχεται καὶ ἡ δευτέρα πράξις χωρὶς νὰ ἐννοήσῃς ἀκόμη περὶ τίνος πρόκειται, ὅτι δὲν μπορείς νὰ νοιώσῃς τί ἐπὶ τέλους χαρακτηῖρας ἀντιπροσωπεύουν τ' ἀχαρακτήριστα δρώοντα πρόσωπα, ὅτι κινδυνεύεις ν' ἀκούσῃς ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν φράσεις ὡς τὰς ἐξῆς: «κινουμαι παλμὸν, οἱ ὀδόντες μου συντρίβονται, τὸ πλοῖον διαθὼν τὴν ἄλυσιν διέβη τὸν λιμένα», ὅτι ἡ πλοκὴ τοῦ δράματος συνίσταται εἰς τοὺς ἀπελπιστικούς, ὑπὸ ρητορικὴν ἔποψιν ἐξεταζομένους, λόγους οὓς ἐκφωνοῦν κατὰ σειρὰν παρουσιαζόμενα πρὸ τῶν θεατῶν ὅλα τὰ δρώοντα καὶ δευτερεύοντα πρόσωπα τοῦ δράματος, ὅτι ἐνῶ ἀκούεις φοβερὸν καὶ ἀδιάκοπον τουφεκίδι (γι' αὐτὸ ἅς τὸν παραλάβῃς ἡ ἱστορία!) καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ δράματος, βλέπεις ἐν τούτοις τοὺς πολεμιστὰς ἐξερχομένους ἐπὶ τῆς σκηνῆς μὲ ἀκόντιον καὶ σπάθας καὶ ἀκούεις ἀδικόπως «ἐτόξευσε» ὁ δεῖνα, «διεμέλισε» ὁ ἕτερος» χωρὶς ν' ἀκούσῃς καὶ κάποτε κάποτε, ἔτσι χάριν ποικιλίας. «κ' ἐπυροβόλησε» ὁ τάδε». Προσθέσατέ τα ὅλα αὐτὰ καὶ χίλια ἀκόμη ἄλλα ὅτι καὶ οὕτω θὰ ἔχετε πρὸ ἡμῶν τὸν κ. Καλαποθάκην ὀλόκληρον, ἔτοιμον νὰ σᾶς ἀπαγγεῖλῃ κἀνένα μακροσκελῆ λόγον, ἀκριβῆς ἀντίγραφον ἐκείνου ὃν ἀπαγγέλλει ὁ ἀτυχὴς Παλαιολόγος ἐκπνέων καὶ νὰ ζητῇ νὰ σᾶς πείσῃ ὅτι τὸ δράμα του ἔπρεπε, σώνει καὶ καλά, νὰ βραβευθῇ!

Horror! horror! horror!

— Ἡ μουσα Μελπομένη ἔφαγεν ἀπόψε φασουλάδα καὶ γι' αὐτὸ ἀντὶ νὰ μιλήσῃ ἀπὸ πάνω, μᾶς λιμάρει ἀπὸ κάτω! παρατηρεῖ εἰς κύριος καὶ τὴν παρατήρησίν του ταύτην τὴν παραθέτομεν ὡς τὴν ἐπιτυχεστέραν κρίσιν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ δραματικοῦ ἀριστουργήματος!

* *

Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι αὐτὰ εἶναι καὶ τὰ σπουδαιότερα! ἀπαγε! ὁ κ. Καλαποθάκης δὲν εἶναι φτιασμένος γιὰ τέτοια τιποτένη πράγματα! Αὐτὰ εἶναι μικρὰ καὶ ἀνάξια λόγου σφάλματα εἰς ἃ ἡ δικαιοσύνη δὲν δύναται νὰ ἐπέμβῃ. Ἔρχονται τρία ἄλλα φοβερὰ κακουργήματα, τὸ ἓνα στὴν ἀρχὴν καὶ τὰ δύο στὸ τέλος, διὰ τὰ ὁποῖα ἀφεύκτως ὁ ποιητὴς θὰ παραπεμφθῇ στὸ Κακουργιοδικεῖον!

Ἀκούσατε!

Πῶς νομίζετε ὅτι ἀρχίζει τὸ δράμα; Μὲ ἓνα ἐρωτικὸν μονόλογον ὑπὸ τὰ παράθυρα ἐκείνης, ἀπαράλλακτα καθὼς στὸν **Barbiere di Siviglia!**

Ὁ κόσμος νὰ χαλᾷ καὶ αὐτὸς ὁ Μπουρδούσης ἐπὶ τέλους νὰ χάνεται εἰς αἰσθήματα καὶ μωρολογίας; Αἶ, αὐτὰ πλεον ἡμεῖς, κύριοι, δὲν τὰ ἐννοοῦμεν οὔτε θὰ τὰ ἐννοήσωμεν ποτέ.

Τὰ σχόλια κάμετέ τα μόνοι σας!

Φθάνομεν τώρα μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας εἰς τὴν τελευταίαν πράξιν. Ἡ στιγμὴ εἶνε κρίσιμος· τὰ πάντα ἀπώλοντο διὰ τοὺς πολιορκημένους· ἀναμένεται, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, ἡ τελευταία ἐφοδος τῶν Ὁθωμανῶν· ὁ ἦρωας βασιλεὺς, εἰς οὐδὲν πλεον ἐλπίζων, ἵσταται περιαλγῆς πρὸ τῶν ἐπάλλεων τοῦ φρουρίου καὶ, ὡς ἀληθὴς μάρτυς, ἀναμένει τὸν θάνατον. Ἐπαναλαμβάνομεν πάλιν ὅτι ἡ στιγμὴ εἶνε κρίσιμωτάτη. Φθάνει τώρα ὁ ἔμπιστός του Ἡράκλειος, ἄλλος γριφώδης χαρακτήρ αὐτὸς ὃν ὁ ποιητὴς ἐφιλοτιμήθη νὰ μᾶς ἐπιδείξῃ ὡς αἰσχρὰν ρυπαρογραφίαν Ἄμλετ. Ποῖοι νομίζετε ὅτι εἶνε οἱ πρῶτοι μεταξὺ τῶν ἀνταλλαγέντες λόγοι, ἐν τῷ αὐτῷ κρίσιμῳ περιστάσει;

— Τί γίνεται ἡ Μαρία, Ἡράκλειε;

— Δὲν γνωρίζω!

Καὶ ἀρχίζει μετὰ τοῦτο ἡ ἐκφώνησις τῶν λόγων!

Μετ' ὀλίγον ξεφυτρώνει στὴν σκηνὴν ἡ Μαρία, παράφρων ἤδη, καὶ ἀπαγγέλλει—τέτοια ὦρα, τέτοια λόγια!— ὑψηλὸν καὶ λυρικώτατον ποίημα πρὸς τὴν Πόλιν, εἰς τὸ ὅποιον ὅμως ὁ ποιητὴς παρέλειψε νὰ προσθέσῃ καὶ ὡς ἐπωδόν:

Κι' ἀπὸ τὴν πόλι ἔρχομαι καὶ στὴν κορφή κανέλλα!

Καὶ ἔπεται ἐρωτικὸν νουέττον μεταξὺ ἐκείνου καὶ ἐκείνης, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Κωνσταντινουπόλις ἀλίσκεται ὑπὸ τῶν στρατῶν τοῦ Μωάμεθ!

Ἐπειτα ἐκεῖνος—δηλ. ὁ Ἡράκλειος, ὁ ἦρωας τοῦ δράματος (προσεῖχτε, παρακαλοῦμεν, εἰς αὐτό!) φονεύει ἐκείνην ὅπως τὴν σῶση ἀπὸ τῆς αἰγματοσφαιρίας καὶ ἀτιμώσεως, καὶ ρίπτεται καὶ ἐκεῖνος (ὑψιστοὶ θεοί!) ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν ἐπάλλεων τοῦ φρουρίου, ἐνῶ ὁ θάνατος θὰ ἔρχετο νὰ τὸν εὕρῃ μόνος του ἐντὸς τοῦ φρουρίου ὅπου ἠδύνατο, ὁ χαλᾶς, ν' ἀποθάνῃ ἐνδόξως ὡς ὁ αὐτοκράτωρ, ἀποῦ σκοτώσῃ πρῶτα καὶ κανέια τοῦρκο, καθὼς παρατηρεῖ τις λογικώτατα.

Horror! horror! horror!

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἠνάγκασαν αὐστηρὸν τινα καὶ ἀμείλικτον δικαστὴν νὰ καταδικάσῃ τὸ δράμα: εἰς κάψιμον ἄνευ ἐλαφρυντικῶν περιπτώσεων!

Δὲν ἀντέχομεν εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ παραθέτομεν κ' ἓνα διάλογον ὃν ἠκούσαμεν ἐξερχόμενοι τοῦ θεάτρου.

— Πῶς σοῦ φάνηκε τὸ δράμα;

— Τί νὰ σοῦ πῶ. Μετὰ τὴν μάρτυρα Αἰκατερίνην (πράξεις πέντε, φράγκα πέντε) ἔρχεται πρῶτον.

— Γι' αὐτὸ περιωρίσθη καὶ ὁ ποιητὴς εἰς τέσσαρες πράξεις, ὅπως μὴ συναντηθῇ μὲ τὸν Δε—Κάστρον.

* *

Αὐτὰ ἐκρίναμεν καλὸν νὰ σημειώσωμεν ὅχι διότι ἦτο ἀνάγκη ἀναπόφευκτος νὰ γίνῃ δὲ καὶ τόσος λόγος γι' αὐτὸ τὸ δράμα, ἀλλὰ διότι ἐσχέθημεν ὅτι ὁ ποιητὴς του εἶναι νέος ἀκόμη, δεικνύει μεγάλην ἔρπιν πρὸς ἐργασίαν, καὶ ἔργον θεάρεστον θὰ διέπραττε, ἐκεῖνος ὅστις θὰ ἐπεχειρεῖ νὰ τὸν πείσῃ νὰ μὴ γάνῃ τὸν καιρὸν του, τὸν πολῦτιμον καιρὸν του, εἰς ἐργασίαν ἀκατάλληλον διὰ τὸν ὀργανισμὸν καὶ τὴν ἰδιοφυίαν του!

Ἄν δ' αἰσθάνεται ἀκατανίκητον ἔρωτα πρὸς τὴν σκηνὴν κ' ἐπιθυμῇ ν' ἀναδειχθῇ δι' αὐτῆς, ἅς λάβῃ ὑπ' ὄψιν του ὅτι δὲν εἶναι δὲ καὶ τόση ἀνάγκη νὰ ἰδρῶνῃ καὶ νὰ κοπιᾷ κανεὶς ὅπως ἀποκτήσῃ ὄνομα καὶ δόξαν Σαικισπῆρου, ἀποῦ καὶ ὡς ὑποβολεὺς μπορεῖ νὰ παίξῃ τὸν ρόλον του! Διὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν θέσιν δὲν ἀπαιτοῦνται καὶ πολλὰ προσόντα!

Καὶ ταῦτα μὲν Καλαποθάκης, τὰ δὲ κρείττω κρείττονες! ἡμεῖς ἐν τούτοις νομίζομεν πρόσφορον, παρῶδοντες τὸν Πτωχοπρόδρομον, ν' ἀνακράξωμεν:

Ἀνάθεμα τὰ δράματα, Χριστέ, καὶ ποῦ τὰ βρῆκε!

Μεριστοφελῆς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΗΝ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΜΠΟΤΣΑΡΗ

Ἐπέρασε αἰώνας ἐμπροστά σου,
Ἡ γενεά σου κοιτάται σὸ χῶμα,
Τὸ δάσος ἔπεσε δλόφυρά σου,
Σὺ στέκεις, δένδρο μοραχό, ἀκόμα.

Τὸ μάτι σου τὸ γαλαρὸ φωτίζει
Ἡ ἀστραπή κινδύνων καὶ ἀγώνων,
Στὸ ἀσχηρὸ σου πρόσωπο ροδίζει
Ἀτέσπερη αὐγὴ μεγάλων χρόνων.

Φαίνεσαι σὰν τὰ κίηρες τὸ βῆμα
Ἀπὸ τῆς ἱστορίας τ' ἀπρογιάλι,
Ὅπου αἰώνιο τραγοῦδι ψάλλει
Στοὺς ἥρωας τὸ μυρωμένο κῆμα.

Πόσα ὄνματα ἀγιασμένα,
Ποῦ ἀπ' τὸν πόλεμον ἀκόμ' ἀχρίζουν,
Τριγῆρω σου προβάλλουν ἕνα ἕνα,
Σὰν ἄστρα ποῦ τὴν ὄψι σου στολίζουν!

Καὶ ποιά βασίλισσα δὲν θὰ φορήσῃ
Ἀπὸ τὸ ἄσπιλο λαμπρὸ σου στέμμα;
Ποιὸς δὲν θὰ πέσῃ τὰ σὲ προσκυνήσῃ,
Τοῦ Μάρκου ἀδελφῆ, τοῦ Μάρκου αἶμα;

Τὸ θεῖκό του αἶμα ποῦ ἐχύθη
Κ' ἐξέστασε τὸ παγωμένο χῶμα,
Δίνει ζωὴ σ' ἀδελφικά σου στήθη,
Τρέχει στής φλέβες σου ἀγνὸ ἀκόμα!

Ἄφησε τοὺς παλμούς του τὰ μετρήσω,
Προτοῦ ὁ θάνατος τὰ τὸ ψυχράνη!
Δὸς τ' ἄγιδ σου χέρι τὰ φιλήσω,
Ποῦ ἐσφιξεν ὁ Μάρκος πρὶν πεθάνῃ!

Ὅπισω φέρε με στὰ μοροπάτια
Ποῦ πέρασε ἡ μακρὴ ἡ ζωὴ σου!
Τί εἶδαν τὰ γέροντά σου μάτια,
Τί ἔχεις περασμένα διηγήσου!

ὦ, διηγήσου μου! μὲς' στή λαλιά σου
Ὡσὰν τ' ἀκούω μουσικὴ ἀγία,
Ποῦ φθάνει στήν καρδιά μου σὰν μαγεία
Ἀπὸ τῆ σαγροστόλιστη γενιά σου.

Ἴδὸν σηκόνονται δλόφυρά μας
Ἐκεῖν' οἱ ἥρωες οἱ δοξασμένοι
Λάμπουν σὰν ἄγγελοι λευκοί, τοὺς φαίρει
Φῶς ροδοστάλακτο, ἡ λευθεριά μας! ...

ὦ, τί φρικτοί, ἀλλὰ ὠρατοὶ χρόνοι,
Ποῦ ἀρτηγοὺν τραγοῦδια ἀτρειωμένα
Κ' ἡ ἀνοιξίς μὲ ἀρθῆ ματωμένα
Τοὺς τάφους τῶν μαρτύρων στεφανώνει!

Ἐσχάστηκεν ἐκείνη ἡ ἡμέρα,
Καὶ στής ψυχῆς μας στάκτη κρύα μένει,
Κ' ἔρχεσαι ἀγνωστὴ καὶ φεύγεις ξένη,
Ἡρώων ἀδελφῆ καὶ θυγατέρα! ...

ὦ, πάρε τὸ τραγοῦδι μου μαζὶ σου,
Λουλοῦδι ποῦ τὸ χέρι μου σοῦ δίνει,
Θυμίαμα ποῦ ἡ καρδιά μου χύνει
Γιὰ σέ, γιὰ τὴ μεγάλη ἐποχὴ σου!

Ἀριστομένης Προβελέγιος

(10)

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

(10)

ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΙΚΗ

~~~~~

I

Π α ἔ γ ν ε α ἄ π λ ᾱ.

(συνέχεια).

Εἶναι εὐνόητον ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς τὸ παίγνιον τοῦτο παίζουν ἀμφοτέροι ἀνά ἓν χαρτίον καὶ λαμβάνει ἐκεῖνος καὶ τὰ δύο, ὅστις ρίπτει τὸ μεγαλύτερον μὲν ἂν ἦναι τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ἀποὺ δ' ἂν ἄλλου· πρὸς δὲ ὅτι εἰς ἀντικατάστασιν τῶν διαδοχικῶς ριπτομένων σύρουσι κατὰ σειρὰν ἄλλα ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπολειφθέντων καὶ ἐντεῦθεν μέχρι τελείας ἐξαντήσεως τούτων ἔχουν πάντοτε ἀνά πέντε.

Τὰ ἐκ τῆς τραπέζης ἐν καθ' ἓν λαμβανόμενα δὲν φανεροῦνται. Τὸ τελευταῖον παρατηρεῖται ἐκ προνομίου ὑπὸ μόνου τοῦ διανεμόντος, ὅστις ὅταν τοῦτο τύχῃ ρήγας ἢ γτάμα τὸ ἐξάγει, τὸ δεικνύει εἰς τὸν ἀντίπαλον καὶ εἶτα τὸ θέτει ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν, ἵνα μὴ εὐρίσκειται ἐκεῖ τοιαύτη φιγούρα, διότι τότε θὰ πλεονεκτῇ δυσαναλόγως οὗτος.

Σκαμπίλι.

Τὸ Σκαμπίλι παίζεται ὑπὸ δύο ἢ τεσσάρων, ἀλλ' ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιστάσει τάσσονται οἱ παῖκται περίξ τῆς τραπέζης ἐν πρώτοις καὶ ἀφοῦ διὰ τῆς γνωστῆς μεθόδου τοῦ ρήγα δηλωθῇ πῶς ἀνά δύο θὰ συνενωθῶσι, ἤτοι ποῖοι θὰ ἦναι σύντροφοι, κάθηνται οἱ οὕτω ὀρισθέντες συμπαῖκται ἀντιθέτως. Εἶναι δυνατόν καὶ τρεῖς μόνον εἰς τὸ παίγνιδιον νὰ λάβωσι μέρος· τότε ὁμως πρέπει νὰ συμφωνοῦν τίς νὰ ἀδεχθῇ τὸν στραβόν, τούτέστι νὰ διευθύνῃ τὰ φύλλα τοῦ μὴ παρόντος καὶ ὑποτιθεμένου παίκτου, ὃν οὗτος δέχεται σύντροφον. Ἐπι δὲ καὶ ἐξ δύνανται νὰ μετὰσχωσι.

Ὑποθέτω ὅτι οἱ παῖκται ἤδη εἶναι δύο.

Ὁ εἰς διανέμει ἀνά τρία φύλλα, τρία δηλαδὴ δίδει εἰς τὸν ἕτερον καὶ τρία κρατεῖ δι' ἑαυτόν. Ἀκολούθως ρίπτει ἐν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀνοθεν τούτου ἐγκαρσίως ἀποθέτει τὰ λοιπὰ· τὸ μόνον, δηλοῦν ἐκ τίνος εἶδους θὰ ἦναι, κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην, τὰ ἐπικρατοῦντα (κόζια), εἶναι φανερόν, τὰ δὲ λοιπὰ ἐστραμμένα μὲ τὸ ἀνοικτὸν μέρος πρὸς τὰ κάτω.

Τὸ παίγνιδιον, κατὰ τὸν γνωστὸν πλέον τρόπον, ἐξακολουθεῖ μέχρι συμπληρώσεως ὀρισμένου ἐκ τῶν προτέρων ἀριθμοῦ καὶ κερδίζει τὴν παρτίδα ὁ πρῶτος εἰς τὸν ἀριθμὸν τούτων φθάνων, ὅστις συνήθως εἶναι ὁ 8.

Ἀμα, ὡς ἀνωτέρω, διανεμηθῶσι τὰ χαρτῖα, παίζει ὁ πρῶτος ἐν καὶ ἀφοῦ ὁ ἕτερος τῷ ἀπαντήσῃ δι' ἄλλου, σύρου-

Η ΤΡΑΠΟΥΛΑ

[Αφιερούται τῷ φίλῳ συγγραφεὶ τῆς «Χαρτοπαικτικῆς».]

Τράπουλα, τῆ δύναμί σου στέκω καὶ ἀποθαυμάζω,
Ἐσύ δύνασαι νὰ κάμῃς εἰς ἓνα λεπτό καὶ μόνο
Πάμπτωχο κί' αὐτὸν τὸν Ρότσιλδ, τραπεζίτη τὸν βαστάζο
Καὶ ἀκόμα νὰ γκρεμίσης βασιλέα ἔνδον τὸ θρόνο
Γιατί δύναται κ' ἐκεῖνος εἰς τὰ τέρτσα ὅταν πέση
Τὴν πορφύρα καὶ τὸ στέμμα ἀμανάτι νὰ τὰ θέσῃ.

*Αχ! ἐκεῖνα σου τὰ τέρτσα πόσους ἔστειλαν στὸν ἄδῃ
Πόσων ἔξύλωσαν γαλόνια, πόσους ἠγάσαν φυλακῆ
Κί' ὅταν σκᾶν' ἐκεῖν' οἱ λύκοι, τί θαμβούρα! τί σκοτάδι
Τί ἐρήμωσις καὶ πείνα ἐκεῖ μέσα κατοικεῖ!
Καὶ τί φοῦρκα τὴν καλὴ σου ὅταν βάζῃς κί' ἀντὶ σότο
Ἐνα χέρι καταβάλλει κί' ἔρχεσαι σὲ λύκο πρῶτο.

Καὶ ἐκεῖνα πάλ' ἡ φάτσα, φοβερὰ μῶς μεθερίζει
Ἄξαρνα ὁ ταλλυαδόρος ἄν τὴν τράπουλα γυρίζῃ
Πῶς νομίζω τὴν καρδιά μου πῶς κτυποῦν μετὰ τὰ μαχαίρια
Σὺν θωρῶ νὰ μοῦ τραβᾷ μετὰ τὰ ἄτιμά του χέρι
Τὰ μισὰ ἀπὸ τὴν πόστα τοῦ ζωνάζ' ὅπου τὰ κάνει
Μὴ αὐτὸς δὲν με σηκώνει καὶ στὴν πάγκα του τὰ βάνει.

ΤΟ ΔΣΜΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Τοιοῦτον τίτλον ἐπικαιρότατον φέρει ἐν μικρὸν ἀριστοῦργημα, τὸ ὁποῖον μικροὶ τε καὶ μεγάλοι ὀφείλουσιν ν' ἀναγνώσωσιν κατὰ τὰς ἀγίας ταῦτας ἡμέρας. Εἶναι διήγημα τοῦ Καρόλου Δίκενς καὶ τοῦτο ἀρκεῖ πρὸς σύστασιν αὐτοῦ, διότι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Δίκενς, ὡς γράφοντος, περιέχεται πᾶς ἔπαινος. Ἡ δὲ μετάφρασις αὐτοῦ εἶναι ἔργον τοῦ δεξιωτάτου καὶ ἐμπειροτάτου μεταφραστοῦ κ. Παναγιώτου Πανᾶ, καὶ ἀποτελεῖ συνέχειαν τῆς ἙΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ τῶν φιλοτιμῶν καὶ ἐμπειροκάλων φίλων ἐκδοτῶν Μπάρτ καὶ Χίρστ. Σπεύσατε νὰ τὸ προμηθευθῆτε· εἶναι ἀπιστευτῶς εὐθηνόν.

σιν ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀμφοτέροι ἀνά ἐν εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ παιχθέντος· πρῶτος δὲ λαμβάνει ὁ ὑπερισχύσας τῆ στιγμῆ ἐκεῖνη. Καὶ ὑπερισχύει ἐκεῖνος ὅστις θὰ ρίψῃ τὸ μεγαλύτερον μὲν ἂν ᾖναι ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἶδους (καρρῶ λ. χ. ἢ κοῦπα), κότζι δὲ ἂν διαφόρου. Ὅταν εἰς τὸν πρῶτον ρίψαντα ὁ ἀντίπαλος δὲν ἀπαντήσῃ οὔτε διὰ μεγαλύτερου θεωρεῖται ὑπερισχύσας ὁ πρῶτος.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον παίζουσι καὶ ἐξακολουθοῦσι λαμβάνοντες μεθ' ἐν φύλλον ἕτερον ἐκ τῶν ὑπολοίπων ἄχρι τελείας ἐξαντλήσεως τούτων. Ὅταν πλέον τελειώσωσιν καὶ ταῦτα, παίζουν μέχρις οὗ οὐδὲν μείνη εἰς χεῖράς των.

*Ἐπειτα μετροῦνται οἱ πόντοι καὶ ὁ ἔγων πλείονας μὲν τῶν ἡμίσεων σημειοῖ μίαν μονάδα, τὰ δύο δὲ τρίτα τοῦ ὅλου δύο. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἀμφοτέροι ἔχουν ἰσαριθμούς, οὐδεὶς σημειοῖ τι. Λογίζονται δὲ οἱ πόντοι, ὡς εἰς τὸ ἀνωτέρω περιγραφὴν παίγνιον, τοῦτέστιν ὁ ἄσος ἔχει ἔνδεκα, ὁ ρήγας τέσσαρας κ. τ. λ. Ἐπομένως, ἂν εἰς ἐκεῖνο συμποσῶνται ἐν ὅλῳ εἰς ἑκατὸν τριάκοντα, ἐνταῦθα εἶναι ἑκατὸν εἴκοσι μόνον, διότι ἐκ τῆς τελευταίας μπάζας δὲν προκύπτει τι, ἐνῶ ἐκεῖ τὸ ὕστερον ἔχει δέκα· κατ' ἀκολουθίαν σημειοῦται μία μὲν μονάς, ὅταν ἐπιτυχᾶντωνται ἐξήκοντα καὶ εἰς πόντος, δύο δὲ ὅταν ὀγδοήκοντα.

Μετὰ τὴν διανομὴν τῶν χαρτίων ὁ διανεμὸν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παρατηρήσῃ τὸ τελευταῖον ὅταν δὲ τύχῃ εἰς τὰ δύο τελευταῖα, τοῦτο ἐν ἄλλοις καὶ τὸ ἀνεστραμμένον, τὸ μὲν

Μὴ, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ἔχει καὶ καμπόσες γλύκες
Ὅταν σὸ το σαλαπρίμα ἴδῃς τὸ φύλλον σου πῶς βρῆκες
Καὶ γιὰ πάρολι πηγαίνῃς καὶ σὸ σόρικα σοῦ σκάσῃ
Τότε πῆλ ὁ ταλλυαδόρος κινδυνεύει νὰ τὰ χάσῃ
Κί' ἂν θελήσῃς νὰ πᾶς σίττε γιὰ νὰ κάμῃς τὸ μπουρλότο
Τὸν πεθαίνεις, τὸν τελειώνεις, ἂν τὸ βρῆς καὶ πάλι σότο.

Μὰ εἰς μάτην πᾶνε ὅλα γιὰτ' ἀπένταρος θὰ μείνης
Ἐπὶ τέλους ὁ καυμένος
Μὲ τὴν τράπουλα σὺν πιάσης σχέσεις πάμπτωχος θὰ γείνης
Καὶ ποτέ σου κερδεμένος.

Φοβερὰ ἡ δύναμί σου, τράπουλα, κανεὶς μετ' ἓνα
Εἶτε σότος εἶτε τέρτσος· νὰ τὰ βάνῃ δὲν μπορεῖ
Πάντοτε τὰ χρήματά του θε νὰ πᾶνε στὰ χαμένα
Καὶ ὁ ἴδιος θ' ἀπορῆ
Ἐνας μόνος κερδισμένος βγαίνει τὸ Βιδάνιο
Ὅς ἡ Ἐθνικὴ κερδίζει σὺν θὰ γίνῃ δάνειο.

Εἰς μὴ καρτοπαίκτης.

Υ. Γ. Εὐχαριστοῦμεν τοὺς εὐγενεῖς ἐκδότας οἵτινες ἐπεμψαν ἡμῖν αὐτὸ εἰς τὰς φυλακὰς, ἀλλὰ λυπούμεθα διότι δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ τ' ἀναγνώσωμεν. ἀφοῦ ἐλάβομεν μόνον τὸ Β'. αὐτοῦ μέρος.

ΨΥΧΩΣΕΙΣ

Τὸ ὑπὸ τὴν ζωντανὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ζωντανὸν ἔργον τοῦ πάλαι μὲν ποτὲ συνεργάτου τοῦ ΡΑΜΠΑΓΑ ζωνθοῦ καὶ προσφιλοῦς Σιμουῦν. νῦν δὲ δεινοτάτου φρενολόγου δόκτορος Σίμωνος Ἀποστολίδου τοῦ ὁποῖου ἡ ἀδριέσσα φηγουράρει τακτικὰ εἰς τὰς στήλας τῶν μεγαλοσχῆμων συναδέλφων, δὲν ἐλάβομεν δυστυχῶς μέχρι τοῦδε

ἐν νὰ ᾖναι τὸ τρία κότζι, τὸ ἄλλο δὲ ὁ ἄσος, ἀνμιγνύονται πάλιν τὰ φύλλα καὶ γίνεται νέα διανομή.

Δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ ἐξάγηται τὸ τελευταῖον χαρτίον ὑπὸ τοῦ διανεμῶτος καὶ ἐντίθεται μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εἶναι κότζι, οὐδ' ἂν ἐπιδειχθῆ προηγουμένως ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἀντίπαλόν του.

*Ὅταν ἐκ λάθους παρατηρήσῃ τις φύλλον ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης, μὴ ἀνῆκον αὐτῷ, ἀνάγκη ἢ νὰ τεθῆ ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων τοῦτο ἢ νὰ φανερώῃ καὶ τὸ ἰδικόν του, ἂν συμπέσῃ τὸ οὕτω παρατηρηθὲν νὰ ἐξάγηται ἐκεῖνη τῆ στιγμῆ ὑπὸ τοῦ ἄλλου.

Κατὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν, ὅτε οἱ παῖκται εἶναι τέσσαρες, οἱ πόντοι ἀμφοτέρων τῶν ἀντιπάλων δυάδων μετροῦνται συλλήβδην καὶ κερδίζει ἢ οὐ ἢ δυὰς, ὡσεὶ ἦτο ἐν ἀτομον, τὰ χαρτῖα διανεμονται διαδοχικῶς ὑπ' ὅλων τῶν εἰς τὸ παίγνιδιον μετεχόντων καὶ ὁ ἕτερος ἐξ ἑκατέρας τῶν δυάδων διευθύνει, τοῦ ἄλλου ἀπεκδυομένου παντὸς δικαιώματος εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ διεξαγωγὴν τῆς περιόδου. Πρὸς ἀκριβεστέραν δὲ λεπτομέρειαν τοῦ κανόνος τούτου, ἀπαιτεῖται νὰ δριζηται, πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ παίγνιδίου, τίς θὰ κάμῃν κουμάντο.

Ἐπιτρέπεται εἰς τὸν μὴ διευθύνοντα νὰ συννεοῖται μετὰ τοῦ συμπαίκτη του, εἶτε προφορικῶς εἶτε δι' ὀρισμένων σημείων καὶ νευμάτων.

(ἀκολουθεῖ)

εις τὰς φυλακὰς ἡμῶν, καθὼς προσδοκῶμεν. Ὁ δόκτωρ Σιμόν ἀπεμακρύνῃ τὸσον τοῦ ἄλλοτε φίλου μας Συμεών! Ἄλλα τὰ κέντρα του, ἄλλαι αἱ φίλαι του, δι' ἄλλους αἱ ΨΥΧΩΣΕΙΣ του καὶ αἱ ΕΜΨΥΧΩΣΕΙΣ του. Διὰ τὸν ΡΑΜΠΑΓΑΝ οὕτε ψυχὸν πλέον ἔλῃς. Sic transit!

Ἄς εἶναι.

Χάρις εἰς τὰς δύο ἐκ μεγαλομανίας ἢ μεγαθεομανίας πασχούσας μεγαλοσχημούς συναδέλφους, αἵτινες ἐνέσκηψαν ὡς Ἄρπυιαι εἰς τὸν ΨΥΧΩΣΕΩΝ τὴν ἀβραμιαίαν τράπεζαν καὶ ἤρπασαν, ἤρπασαν, ἤρπασαν, πρὸς πλήρωσιν τῶν πειναλέων στηλῶν αὐτῶν, ἠδυνήθη καὶ ὁ λιτμονηθεὶς ΡΑΜΠΑΓΑΣ νὰ ἐννοήσῃ τοῦ πρωτοφανοῦς ἔργου τὴν ἀξίαν καὶ συγχαίρει ἀπὸ καρδίας τὸν συγγραφεὰ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, Ἄλλὰ τὸν συλλυπεῖται ταυτοχρόνως, διότι ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐκδίδῃται ἡ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ διπλῆ καὶ νὰ μεγαλώνη ἡ ΕΦΗΜΕΡΙΣ θὰ τοῦ ἀπορροφήσουν τὸ βιβλίον του, καθὼς ὁ ἀπερρώφωφν δύο ἰσχυραὶ ἀντίλοι: τὸ ὕδωρ δεξαμενῆς.

***

Αἱ ΨΥΧΩΣΕΙΣ τοῦ κ. Ἀποστολίδου πρέπει νὰ προτιμηθῶσιν ἐφέτος παντὸς ἄλλου σπουδαίου βιβλίου διὰ δῶρον τῆς πρωτοχρονιάς.

Περὶ αὐτῶν δὲ θὰ γράψωμεν ἐκτενέστερον, θταν ἀξιοθῶμεν καὶ ἡμεῖς ἐνὸς ἀντιτύπου των εἰς τὰς φυλακὰς, ὅπου τὸσον ἐπεθυμοῦμεν νὰ ἤρχετο μετὰ τοῦ βιβλίου καὶ ὁ συγγραφεὺς πρὸς ἐπίσκεψίν μας ὄχι ὡς ἱατρός.

Ἄ! Σιμόν! Ποῦ 'ν' ἐκεῖνα τὰ χρόνια;

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ἐλάβομεν τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ. Εἶναι τεφαρίκ! πρῶμα! Ἀπαραίτητον διὰ τὰς οἰκογενείας, χρησιμώτατον καὶ, τοῦθ' ὅπερ πρωτοφανές, ἀληθῶς προφητικόν. Πιστεύομεν ὅτι δὲν θὰ τοῦ μείνη ἀντίτυπον θὰ πάθῃ ἐκουσίαν ἀπαγωγὴν.

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΓ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Εἶναι ἀνοδοῦσμη σπανία τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀνθῶν τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ αὐτό. Ἐχει δὲ τὴν μοναδικὴν πρωτοτυπίαν νὰ δημοσιεῖ καὶ τὴν εἰκόνα ἐκάστου τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ, καὶ οὕτω ἔχετε ἐν λεύκωμα ὠραῖον δι' αὐτοῦ εἰς τὴν βιβλιοθήκην σας. Τὸ λυπηρὸν μόνον εἶναι ὅτι ὀλίγοι τῶν εἰκονιζομένων ἐπέτυχον κατὰ τὴν ὁμοιότητα. Ἄφου, φαντασθῆτε, καὶ αὐτὸς ὁ φίλος ἐκδότης τοῦ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ δὲν ὁμοιάζει. Ἄλλὰ τοῦτο ἀποδοτέον ἴσως εἰς τὴν ἀδεξιότητα τοῦ ξυλογράφου. Ἐκτύπωσις ἀρίστη, χάρτης ἐκλεκτός, ἐφ' οὗ σπινθηροβολεῖ πολλὴ εὐφυΐα, καὶ ἡ πρωτοτυπία, καθιστῶσι περιζήτητον τὸ καθ' ἅλα πλήρες καὶ ἀνελλιπέως ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦτο εἰς δ' ἔχυσεν οὐχὶ τῇ χειρὶ ἀλλὰ τῇ καρδίᾳ τοῦ πνευμά του καὶ ὁ ἐκδότης. Ὁ ΡΑΜΠΑΓΑΣ τὸ συνιστᾷ ἐκθύμως.

Μπαουλαρία

Μπαούλα 'δῶ μπαούλα 'κει, μπαούλα πάρα πέρα
Ἄπο μπαούλα γύμισε ὄλη ἡ ἀτμοσφαῖρα,
Μόλις πατήσας τὸ κλεινὸν τῆς πρωτευούσης χῶμα
Εὐθὺς ἐμπρός σου θὲ νὰ 'δῆς με ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
Μπαουλαρίαν ἀφθονοεῖς τὴν ὁδὸν Ἐρμού
Καὶ ὄλα ἓνα κ' ἓνα 'κει καὶ ὄλα τοῦ συρμού.
***
Ὅλοι ἐμπαουλώθημεν, γι' αὐτὸ τὰ δύο τρίτα
Ἄπο τὰ 'μᾶς ἐστὲλαμε εἰς τὴν βουλή μας ντρίτα,
Δίκην ἀντιπροσώπων μας ὀγδόντα δυὸ μπαούλα,
Καὶ πρῶτον μεταξὺ αὐτῶν τὸν Γκίκα Φαταούλα,
Καὶ διὰ τοῦτο βλέπετε τὸν κύριο Κοκκέβη
Ὅς πλέον παλιμπάουλο στ' ἄλλα νὰ προεδρεύῃ.

***

Ἔτσι καὶ τὸ μπαουλό του ὅπου κανεὶς θελήσῃ
Τὸ θέτει, ἂν δὲ ὕστερα σὰν τὸ μετανοήσῃ
Τ' ἀλλάξῃ θέσιν, ἀλλάξῃ, τὸ ἀφήσῃ, θὰ μείνῃ
Γιατὶ αὐτὸ δὲν δύναται ὡς ἄψυχο νὰ κρίνῃ,
Ποῦ τοῦ συμφέρει νὰ σταθῇ, ποῦ πρέπει νὰ καθῆσθαι
Καὶ μὲν ὅπου τ' ἀφεντικὸ θελήσῃ νὰ τ' ἀφήσῃ.

***

Καὶ ὁ Τριούπης ἐτσιδᾷ τοὺς δόλιους βουλευτὰς
Τοὺς ἰδικούς του κάνει, καὶ κατὰ τὰς ἐορτὰς
Τοὺς λέγ' ἐδῶ θὰ μείνετε. Κι' ἂν μετανοήσῃ εἶτα
Τοὺς στέλνει εἰς τὰ σπήττα τους νὰ κύψουνε τὴν πῆττα.

***

Μὰ ἓνα πρὸ παράξενο μοῦ φαίνεται ἀπ' οὐλα,
Πῶς τὸ παλτό του κρέμασε ψηλὰ ὁ Βαλσαμάκης
Καὶ δὲν το ἔκρυβεν ἐκεῖ ποῦταν πολλὰ μπαούλα
Γιὰ νὰ μὴν εὔρῃ με αὐτὸ καὶ τὸν μπελιᾶ τ' ὁ Σάκης.

Λογχίας

!!! ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΟΣ Η ΘΥΣΙΑ; !!!

Ἀφιερῶνται τῷ ἀπογότῳ κ. Δαμαλά.

Ὅλοι αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν, ὅτι ὁ ἐκ Πειραιῶς ζωέμπορος—ἀξίος ὁ μισθός του— Πέτρος Κουφογιάννης ἐρχόμενος εἰς Πειραιᾶ καὶ κινδυνεύσας κατὰ τὸν πλοῦν ἔταξεν εἰς τὸν ἅγιον Νικόλαον ἓνα βοῦν, φθίσας δὲ εἰς Πειραιᾶ σώως ἀφιέρωσε τοῦτον δέσας αὐτὸν εἰς τὸ προαύλιον τῆς ἐκκλησίας. Ἔως ἐδῶ καλὰ καὶ ἄγια, ἀλλὰ ὅλαι αἱ ἐφημερίδες γράζουν, ὅτι προσεγῶς θὰ πωληθῇ (εἰς τοὺς χασάπηδες βέβαια) πρὸς ὄφελος τοῦ ναοῦ, αὐτὸ δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὸ ἐννοήσω κατὰ τί λοιπὸν ἐκαλλιτέρευσε τὴν τύχην τοῦ δυστυχοῦς ζώου ὁ ἅγιος Νικόλαος, ἀφοῦ πρόκειται νὰ ὑποστῇ τὴν αὐτὴν ἢ καὶ γείρονα ἴσως τύχην; Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα ὅτι θὰ τοῦ χαρισθῇ ἡ ζωὴ ὅπως ἦτο πρέπον καὶ ἅγιον καὶ ἁγιώτατον— ἐδῶ βλέπω κατὰ πολὺ ἄνωτερον τὸν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργόν μας— Τί λέγει ὁ κ. Δαμαλάς;—προκειμένου μάλιστα περὶ βοῦς—ἀλλὰ μήπως τὰ βῶδιχα αὐτοχειριάζονται; Ἐγὼ τοῦλάχιστον, προκειμένου νὰ πωληθῇ τὸ ζῶον καὶ νὰ σφαγῇ, προτείνω νὰ τὸ σφάξουν οἱ ἐπίτροποι καὶ νὰ τὸ διαμοιράσουν εἰς φτωγὰς οἰκογενείας δωρεὰν κατὰ τὰς ἐρχομένας ἁγίας ἡμέρας. Σεῖς κ. Συντάκτα τί λέγετε; Οἰπατέρες μας, καίτοι εἰδωλολάτραι, ἔτσι ἐκαμναν τὰς θυσίας.

Βουκέφαλος

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΡΜΟΔΙΟΥΣ

Μ' ἐπήρατε παιδεραστήν κ' εἰς τὸ δωμάτιόν μου
Τὸν κλαυθὸν μοῦ στείλατε Γεώργιον Σιμάτσον,
Ἀπόδλητον ἐκ τῆς Σχολῆς... μήτ' ὡς ἀπόκατόν μου
Τοιοῦτον δὲν ἀνίχομαι ξεπατωμένον πάτον.

Εἷς φυλακισμένος

Ο

προσφιλῆς ἡμῖν συμπατριώτης ποιητῆς καὶ συνεργάτης ἄλλοτε τοῦ Ραμππαγᾶ Ἀριστομένης Προβελέγιος, ἰδημοσίευσεν ἐν τῇ Ἐφημερίδῃ ἐν Λυρικῶν ἀριστοῦργημά του Εἰς τὴν Ἀδελφὴν τοῦ Μάρκου Μπότσαρη, ὅπερ ἀγαθημοσιεύομεν ἐπιθυμήσαντες νὰ κοσμήσωμεν καὶ τὸ φύλλον ἡμῶν διὰ τοιοῦτου ἀδάματτος.

ΤΟ ΦΡΟΝΗΜΑ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ἐκ Πατρῶν 6 Δεκεμβρίου 1888.

Ἀδελφε Ραμππαγᾶ

Μᾶς ἐσταύρωσες καὶ σὺ, εὐλογημένη, μετὰ τὴν πρὸς τὸν Βουλπιώτην στερεότυπον ἐρώτησίν σου, διατὶ τὸν Ποστολάκαν ἀφίνουν ἐλεύθερον καὶ σὲ κρατοῦν φυλακισμένον.

Ἄλο εἶδος ταραχῆς πάλιν αὐτὸ δὲν ἐννοεῖς, ἀδελφε, ὅτι γίνεσαι φορτικός; Πάρα πολὺ μεγάλην ἀξίωσιν μᾶς ἔχεις, νὰ τεθῆς εἰς ἴσην μοῖραν μετὰ τὸν Ποστολάκαν. Ποῦ εἶναι οἱ τίτλοι σου; Ἐκλεψες κανέν Μουσειόν; εἶσαι δούλος τῆς καμμόρας; εἶσαι ἀχρεῖος; ἔχεις κἄν τοὺς μικροὺς καὶ ἐλαχίστους τίτλους τοῦ ἀδελφοποιτοῦ τοῦ Βουλπιώτου Τάκη; σὲ προστατεύει τις τῶν ἰσχυρῶ;

λέγομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅτι ὢν ἀνεπιστέλλον μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, συγγράφει αἰσθητικῆν.

Ὁ φίλος τοῦ κ. Κοκκέβη
Ζουλοῦ

Σ. Ρ.—Τὸ ἀνωτέρω δημοσιεύομεν, ὅπως ἐνισχύσωμεν τὰς θεωρίας τοῦ συγγραφέως τῶν ΨΥΧΩΣΕΩΝ, διὰ τοῦ παραδείγματος ἐνδὸς πάσγοντος αἰσθητικῆν παραφροσύνην καὶ δώσωμεν σπάνιον δείγμα ἔφους ἀκατανόητον. Ἡμεῖς τοῦλάχιστον δὲν ἐνοιώσαμε τίποτε ἀπ' αὐτὰ καὶ μᾶς πέθαναν εἰς τὰς διορθώσεις αἱ ἀνορθογραφίαι τοῦ κειμένου.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

ΕΝ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΗΜΩΝ.— Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν διατὶ αἱ ἀντιπολιτευόμεναι ἡμεριδίαι δὲν δημοσιεύουν ἀπὸ τινος τὰς πρὸς αὐτὰς στελλομέναις εἰδοποιήσεσι ἡμῶν περὶ τῆς ἐκδόσεως καὶ τῶν περιεχομένων τοῦ «Ραμπαγᾶ», ἡ δημοσιεύου ἐνίστα αὐτὰς κατόπιν ἑορτῆς μετὰ δύο ἡμέρας.

Ἄς μάθουν ὅτι τοιοῦτοτρόπως μᾶς βλάπτουν διότι ὁ «Ραμπαγᾶ» καὶ διὰ τῶν δύο μεγαλοσχῆμων ἡμεριδίων τῆς συμπολιτεύσεως οὐδὲν δύνανται ν' ἀναγγείλῃ, οὔτε ἀναλλαγῆν κἂν μετ' αὐτοῦ δεχομένων, μόνη δὲ ἡ «Νέα Ἐφημερίς», μεταξὺ τῶν συμπολιτευομένων ὀργάνων ἔχει τὴν συναδελφικὴν ἀθρότητα νὰ δημοσιεύῃ ὀλίγας λέξεις περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου ἡμῶν στερεοτύπους καὶ ξηρὰς μὲν ἀλλ' ὑποχρευνούσας ἡμᾶς ἀποβλέποντας εἰς τὴν θέσιν τῆς. Μολονότι τὸ περιεργον εἶνε ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ Ν ο ν ἄ μας, προχθὲς τὴν Παρασκευὴν ἐδημοσίευσεν ὅτι ἔπρεπε νὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὸ φύλλον αὐτῆς τῆς Πέμπτης καὶ ἔκαμε τὸν κόσμον νὰ ζητῇ «Ραμπαγᾶ» ἄλλον τὴν Παρασκευὴν ΜΙΕ ΚΑΥΓΑΝ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ. Ἐν τούτοις τὴν εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν καθυστέρησάν αὐτὴν ρε κ λ ἄ μ α ν, διότι ὁ καυγᾶς ἀπὸ τὴν βουλήν δὲν ἔλειψεν ἀκόμη, οὔτε θὰ λείψῃ καὶ ὁ «Ραμπαγᾶς» ἠδύνατο νὰ ἐκδίδεται καθ' ἑκάστην μὲ πῶλημα οὕτως ἐπιγραφόμενον.

Ο Κ. ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΚΛΕΙΤΩΝ ΜΑΣ.— Ἡ ὑπὸ τοῦ φίλου βουλευτοῦ κ. Γεροκωστοπούλου ἀναφερθεῖσα ἐν τῇ βουλῇ προχθὲς σύγκρισις τῆς παραιτήσεως τοῦ πρῶην προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κ. Γρεβῦ, μετὰ τὴν παραμονῆς τοῦ κ. Βουλπιώτου ὡς ὑπουργοῦ, πρῶτον ὑφ' ἡμῶν διετυπώθη ἐν τῷ φύλλῳ τῆς Πέμπτης.

Συνεπῶς ὁ συνεργάτης ἡμῶν Λογχίαις σκοπεῖ νὰ καταγγείλῃ τοῦτον ἐπὶ τυποκλοπία εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἅμα τῷ διορισμῷ ὅμως ἐτέρου ὑπουργοῦ μὴ προστατεύοντος τὰς κλοπὰς.

Κατὰ τὴν προχθεσινὴν θελλωδῆ ἀγόρευσιν τοῦ Πανθυπουργοῦ, ὁ μὲν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς ἐτάχθη ἐπὶ τῆς Ἀμύνης, ὁ δὲ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἔβλεπε μ' ἓνα μάτι, τοῦ δὲ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ἡ καρδιά ἐκτύπα τίκι-τάκη.

ΑΠΟΘΑΝΕΤΩ ΦΩΣ.— Μετὰ λύπης ἀνέγνωσεν ὁ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ» ὅτι εὐρέθη βουλευτὴς ἐν τῇ Βουλῇ ζητῶν νὰ σβεσθοῦν δύο τῆς ἡλεκτρικῶν λαμπτήρες. Ὁ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ» ἐπίστευε πάντοτε ὅτι ἡ Βουλὴ θὰ ἐξηκολούθει νὰ εἶναι πιστὴ εἰς τὸ ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ!

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ.— Δις ἐπεθεωρήθησαν κατ' αὐτὰς τὰ δωμάτια τῶν φυλακῶν, καὶ ἐζητήθησαν τὰ χρήματα τῶν φυλακισμένων παραδοθέντα, ἐπὶ ἀποδείξει, εἰς τὴν ἐπιστάσαν. Τὸ μέτρον τοῦτο δὲν τὸ νομίζομεν καλόν, διότι, ὅσοι καὶ ἂν πολεμῇ τὴν διὰ δωροδοκίας ιδέαν τῆς ἀποδράσεως μεταβάλλει τοὺς ἐπιστάτας εἰς ἀκουσίους τοκιστὰς. Θὰ ἦτο δὲ δίκαιον νὰ δίδεται τοῦλάχιστον εἰς τοὺς δικαιοῦχος ὁ τόκος.

ΕΙΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ.— Ὀνομάζεται Νανόπουλος. Ὁ εὐφύστατος ἀδελφὸς ἡμῶν Ῥόκκος ὃν ἀπεκάλει ΔΙΣ ΝΑΝΟΝ. Εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις τί ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ ὄνταριον αὐτὸ οἱ φυλακισμένοι. Ἡ ἐλαχίστη εὐκολία ποῦ τοὺς γίνεται τοῦ κοστίζει τόσον, ὥστε κλαίει ἀπὸ τὸ κακὸν τοῦ. Μοχθηροτάτη ψυχὴ. Αἱ δὲ κακαὶ γλῶσαι διαδίδουν περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶναι καὶ παιδεραστῆς φοβερός. Μὰ τότε πῶς τὸν ἔχον ἐπιστάτην οἱ ἀρμόδιοι καὶ εἰς τί δύνανται νὰ ἐπιστάτῃ ἄνθρωπος ἔχων ἀνάγκην ἐπιστάσεως; Ἐπ' αὐτοῦ θὰ ἐπανέλθωμεν.

Μεταξὺ δύο.

- Διάβασες τὴν «Ἐφημερίδα τοῦ Κορομηλά;
- Ὅχι, γιατί;
- Μωρ' ἐφτώχεψε λέει ὁ Χρυσὸς στὴ Σύρα!
- Σὲ ποιὰ Σύρα;

- Νὰ στὴ Σύρα τὴ δική μας, ἀπὸ κεῖ ποῦ ἔρχοντε οἱ Συριοί!
- Καὶ τὸ 'πίστεψες;
- Ὅχι, γιατί ζημιώνομαι θὰ χάσω τῆς λίρες μου!
- Βρὲ ἄλλο βασίλειο εἶναι ἡ Σύρα κουτομύγια; μὴν τὰ πιστεύεις κ' ἔνοια σου θὰ βράζουνε κ' ἐκεῖ οἱ λιμοκοντόροι.

ΔΩΡΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

(Ποιήματα Ἰωάννου Γ. Τσακισιάνου)

Τοῦ Ζάντε ἀηδόνι ξακουστὸ, γλυκόλαλο ἀηδόνι
Ποῦ φτερουγιάζει ἔρημο μακρὰ ἀπ' τὴ φωλιά του
Τὸ ξένο χῶμα ποῦ πατεῖ μὲ γιασεμὰ τὸ στρώνει
Καὶ μ' ἄλλα ἄνθια ποῦ σκορπᾷ ἡ γλυκερὴ λαλιά του!
Καὶ τί ποὺλὶ πονετικὸ! Γιὰ τὴ φιλοξενιά σας
Τῆς ἀμετραις τοῦ Ζάντε τὸν οὐράνιαις ὀμορφάδαις,
Γιούλια, τραγούδια καὶ ἔρωσιαις σκορπᾷ ἔστη ποδιά σας,
Κι' αὐτὰ πρωτοχρονιάτικους σας δίνει μπονναμάδες!
Ἐμπρὸς λοιπόν! Μὲ τρεῖς δραχμαῖς ποῦ δὲν θὰ λυπηθῆτε
Στὸ μυρωμένο του νησι μὲ μᾶς θὲ νὰ βρεθῆτε!

Ὁ Χωλὸς διαδόλος.

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

— Τῷ φιλιτάτ Λογχία. —

Λυποῦμαι διότι δὲν δύναμαι νὰ σ' ἀκούσω ν' ἀλλάξω ὄνομά μου. Τί τὰ θέλεις, φίλε μου! Πάει, βρώμισε κι' αὐτὸ—ὄχι τ' ὄνομά μου, πρὸς θεοῦ! ἀλλὰ τὸ ζήτημα—καθὼς βρωμοῦν ὄλα, ἅμα παρῆλθον εἰκοσιτέσσαρες ὥραι, ἐν τῇ προτύπῳ αὐτῇ χῶρᾳ ἡτις καλεῖται Ρ. μαϊκίκο! Τὸ παράδοξον αὐτὸ φαινόμενον ἀπόδοσέ το σὺ ὅπου θέλεις· ἐγὼ τὸ ἀποδίδω εἰς ὄλους μας καὶ. μὰ τὰ καθούρια! δὲν βλέπω τὸν λόγον ἀφοῦ ὁ κύριος Τάκας ἐξακολούθῃ θεωρούμενος ὡς ὁ ἀγνότερος τῶν βρωτῶν καὶ ὁ κ. Βουλπιώτης ἐπιμένη νὰ πρῖσταται τῆς Ἑλλ. Δικαιοσύνης, διατὶ ἐγὼ μόνος, ὅστις ἄλλως οὐδόλως ἀνεμίχθην εἰς τὴν βρωμερὰν αὐτὴν ὑπόθεσιν, νὰ ἐξέλθω ζημιωμένος ἐξ αὐτῆς.

Αὐτὰ ἀπαντῶ εἰς τὸ εὐφύει διστιχόν σου· καὶ θὰ σοὶ ἀπῆντων κ' ἐγὼ ἐμμέτρως ἀλλὰ δυστυχῶς τὸν Πήγασόν μου τὸν ἐδάνεισα ἐπὶ ἡμερομισθίῳ εἰς γεωργὸν τινα ἀρχισας ἦδη νὰ ψαλιδίζω οἰκτρῶς τὸν προῦπολογισμὸν μου. ἀπ' ὅτου μετὰ λύπης μου μεγάλης ἐνόησα ὅτι καὶ ἡ τελευταία χάριν τοῦ κ. Σπάρταλη σπαταλῆ τοῦ πρωθυπουργοῦ μας θὰ βγῇ ἀπὸ τὴν ράχιν μας!

Σὲ φιλῶ
ΤΑΚΗΣ

Γ ΦΙΑΡΕΤΟΥ καὶ Ε. ΛΥΚΟΥΔΗ ΝΟΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Εἰς ὥρασαν Edition-de-roche, ἦτοι Ἐγκόλιον ἔκδοσιν, ἐξεδόθη τὸ πρῶτον τευχίδιον τῆς «Νομικῆς Βιβλιοθήκης», περιέχον τὸ Σύνταγμα μετ' εἰσαγωγῆς ἱστορικῆς συντόμου καὶ περιεκτικῆς καὶ μετ' ἀφθόνων σχολίων ἢ παραπομπῶν. Εἶναι τι ὠραῖον νὰ ἔχῃς διὰ τοιαύτης ἐκδόσεως, τόσα ἀπαραίτητα δι' ἓνα πολίτην πράγματα στὴν τῆσιν σου. Ἐμπρὸς πολίται! Ῥιχθῆτέ τῆς τῆς «Νομικῆς Βιβλιοθήκης». Τιμᾶται 2,25. Ὅσοι διὰ τὸν τύπον τῆς ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἴπωμεν ὅτι γογγύζει ὑπὸ τὰ πισστήρια τοῦ Κωνσταντινίδου.

ΣΠΑΝΙΑ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Θὰ μᾶς χρεωστεῖτε ἐδυνωμοσύνην, διότι σπεύδομεν πρῶτοι νὰ σᾶς εἰδοποιήσωμεν, ὡ καλοφάγδες, ὅτι τὰ καλλίτερα Χριστόψωμα, τῆς καλλίτεραις βασιλόπηταις, αὐτὰς τὴς ἀγίας ἡμέρας θὰ βρῖσκετε εἰς τοῦ

ΠΑΝΤΕΛΗ ΣΤΟΥΠΑΚΗ

κατὰ τὴν ὁδὸν Σοφοκλέους, παραπλευρῶς τοῦ πρῶην Ἀρείου Πάγου.
Ἄφινόμεν πλέον τὰ μοναδικὰ του παξιμαδάκια, μὲ ὄλα τὰ ἀρώματα τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας.
Ὅλα του εἶναι ἐπιτίσια, νοικοκυρεμένα πράματα.

Τρέξατε εἰς τὸ Γαλακτοπωλεζὸν τῆς «Πόλεως» εἰς τὴν ὁδὸν Εὐαγγελιστρίας καὶ πλίσσον τῆς Μητροπόλεως νὰ δοκιμάσετε τοὺς ἐκλεκτοὺς ΛΟΥΚΟΥΜΑΔΕΣ μὲ τὸ ριζάλευρο καὶ τὴν ΜΠΟΥΓΑΤΣΑ τῆς Κωνσταντινίδου, τρέξατε διὰ νὰ μὴ μετανοήσετε.